

Socialministeren (Karen Jespersen):

Tillægget pr. barn får en anden størrelse, fordi man tager udgangspunkt i en anden grundydelse. Men som udgangspunkt vil der blive givet den samme kompensation, også for boligudgifterne, fordi problemet jo ikke løses ved i realiteten at skære ned i folks rådighedsbeløb, men ved at sikre, at der er andre boliger til rådighed. Og det er regeringens politik, at det problem skal angribes ved at ændre boligmassens sammensætning.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg synes egentlig, at nu har ministeren svaret på i hvert fald hovedtrækkene i vore spørgsmål, og man må på den baggrund konkludere, at lovforslaget ikke indebærer nogen som helst incitament til, at folk kommer ud af den fastlåste lediggang i kontanthjælpssystemet. Der bliver ikke nogen fordel ved at overtage arbejde på lavtlønsområdet, der vil ikke være nogen fordel ved at blive medlem af en a-kasse; det må være konsekvensen og konklusionen på baggrund af ministerens svar.

Alle disse incitament skal komme via anden lovgivning, forstår vi. Det ligger altså overhovedet ikke i dette forslag.

Det vil jeg godt takke for, for det er faktisk en afklaring, der her er kommet. Men jeg må varsle, at der kommer en byge af mere teknisk prægede spørgsmål under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg synes, det er vigtigt, at ministeren får besked om, at der altså er andre, der gerne vil være med til at se på det her.

Når det er sagt, vil jeg sige, at jeg fatter ikke, at De Konservatives og Venstres ordførere kan holde sådan en tale, som de netop har holdt. Hvor er incitamentet til, at folk søger et arbejde? Vi har mangel på arbejdspladser her i landet, der gør, at der er nogle mennesker, der havner i det underste sikkerhedsnet. Det underste sikkerhedsnet er kontanthjælpssystemet. Det underste sikkerhedsnet for en kontanthjælpsmodtager er 2.559 kr. om måneden. Dertil kommer så eventuelle børnetillæg og så selvfølgelig huslejen, for ellers kan folk jo ikke eksistere.

Med denne bruttoficering og med skattereforen er der tale om, at disse ydelser stort set er uændrede. Og så står de borgerlige politikere her og siger: Hvor i alverden er incitamentet til, at disse mennesker søger sig noget arbejde? Hvor er incitamentet til, at de søger noget andet at bo i? Sandheden er, at disse mennesker er låst fast i en situation på så lavt et levestandard, at de ikke kan røre sig ud af stedet.

Det, vi burde gøre, var at lave en skattereform, så disse mennesker fik et løft, så de var i stand til at komme ud af den situation, de er i. Det er de nemlig ikke, som tingenes tilstand er.

Og så er det altså for galt at høre på taler om, at det er for galt, at folk skal gå i sådan et system uden at søge arbejde! Arbejdspladserne er der jo ikke! Vi havde en stor debat herinde i går om arbejdsløsheden. De er der jo ikke; så der er ingen grund til misundelse på grund af disse ydelser.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Nu har vi lige været igennem en valgkamp, der havde med noget helt andet at gøre, men en stor del af den valgkamp gik på, at hvis det blev et ja, ville vi simpelt hen få så mange arbejdspladser i Danmark! Det var det, man lovede befolkningen. Ministeren har nogle andre forslag, der kommer senere på dagen eller på et senere tidspunkt, og som vil bevirke, at endnu flere kommer i arbejde, og at endnu færre havner på kontanthjælp. Det er det, vi har hørt. Men til trods for disse flotte løfter ser vi altså, at udgifterne i forslaget her er stærkt stigende. Og så er det, jeg siger, at tingene ikke hænger sammen længere.

Med hensyn til incitamentet til at få sig et stykke arbejde er det jo rigtigt, hvad fru Lilli Gyldenkilde siger. På nogle punkter er det jo korrekt, at der er nogle, der ikke får ret meget. Men der er sandelig også mange, som lukrerer på dette system, og som ikke kun får de godt og vel 2.500 kr., som er udgangspunktet.

Det hørte vi på det sidste møde, vi havde i Socialudvalget. Da hørte vi om det, der hedder jackpot-effekten: at man går ind og stikker sugerøret i alle de konti, hvor det er muligt, og så når man op på en indtægt, der er så høj, at det absolut ikke kan betale sig at tage et stykke arbejde, for så går man ned i indtægt, foruden at man får en række af de udgifter, som jo er forbundet med, at man går på arbejde.